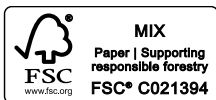

SORAYA LANE

**HET
ONVERWACHTE
KIND**

Vertaling Mariella Snel & Machteld Leistra

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Soraya Lane

Oorspronkelijke titel: *Married for their Miracle Baby*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland

Vertaling: Mariella Snel

Copyright © 2015 Soraya Lane

Oorspronkelijke titel: *His Unexpected Baby Bombshell*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland

Vertaling: Machteld Leistra

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Adobe Stock / Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1996 3

ISBN 978 94 027 7693 5 (e-book)

NUR 302

Eerste druk april 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dochter van haar dromen

Hoofdstuk 1

Blake Goldsmith nam een slokje whisky en genoot van het brandende gevoel in zijn keel. Hij dronk niet veel, maar hij was whisky met ijs al snel gaan waarderen als middel om vervelende cocktail-party's en gala-evenementen door te komen. Hij keek naar de ijsblokjes in zijn verder lege glas. Verdorie! Hij zou het nu zonder een nieuw glas moeten stellen of zich anders nog een keer een weg door de mensenmenigte heen moeten banen! Geen van beide mogelijkheden stond hem aan.

Hij besloot zijn benen even te strekken en naar buiten te gaan. Als iemand hem daarop aansprak, zou hij zeggen dat hij behoefte had aan frisse lucht. Zodra de veiling was afgelopen, zou hij hoe dan ook naar huis gaan. Hij verlangde naar het vliegen in een helikopter, naar de nabijheid van de leden van de militaire eenheid waarin hij had gediend. Het liefst zou hij nu direct naar de plaats gaan waar zij waren en niet, nooit meer terugkomen. Kon dat maar!

'Mijn excuses,' zei hij toen hij de elleboog van een vrouw raakte, en hij keek strak omlaag om niet aan een gesprekje te hoeven beginnen.

Na een tijdje begon iedereen er hetzelfde uit te zien. Een zee van zwarte smokings, witte overhemden en elegant geklede vrouwen. Daar had hij inmiddels aan gewend moeten zijn, maar hij had nooit de rol willen spelen van het zwarte schaap dat tot inkeer was gekomen, en zich vertonen op schitterende feesten stond hem bepaald niet aan.

Wauw!

Toen Blake nog eens om zich heen keek, rechte hij zijn schouders. Daar stond een vrouw met haar rug naar de ramen, die uitzicht gaven op een verlicht New York. Haar donkere rode haren vielen tot over haar schouders en haar lippenstift stak fel af tegen haar lichte huid. Ze leek, door haar perfecte houding, op een schitterend gemaakte pop. In haar ene hand hield ze een vol glas champagne vast en in haar andere een clutch. In een ruimte waarin alle vrouwen er akelig hetzelfde begonnen uit te zien door hun perfecte kapsels en zwarte jurkjes leek zij de frisse wind waarnaar hij daarnet nog zo intens had verlangd.

Blake verspilde geen tijd. Ze was alleen en dat betekende dat ze wachtte op haar metgezel of dat ze hier in haar eentje naartoe was gekomen. Hoe dan ook... Hij wilde eerder dan wie ook bij haar zijn. Hoewel hij nog altijd niets voor het aangaan van een vaste verbintenis voelde, zou deze avond een stuk interessanter worden als hij zich aan die beeldschone vrouw kon voorstellen en een praatje met haar kon maken.

Hij laveerde tussen de mensen door, terwijl hij haar in de gaten hield. Hij was hiernaartoe gekomen om een paar kunstwerken te kopen ten behoeve van het imago van zijn bedrijf en hij had verwacht zich stierlijk te vervelen, maar nu begon het leven er met de seconde beter uit te zien! Hij schraapte zijn keel en glimlachte toen ze met haar bruine ogen strak naar hem keek.

‘Ik zou je graag willen vragen of je nog iets wilt drinken, maar zo te zien heb je nog geen slok uit je glas genomen. Houd je soms niet van champagne?’

De vrouw met de schitterende rode haren lachte en zei: ‘Ik ben dol op champagne, maar ik –’

Blake schoot in de lach. ‘Maar je verveelt je? Wilde je dat zeggen?’

Ze trok een grimas en daardoor vond hij haar nog aardiger. 'Ja. Dat zou je wel kunnen zeggen.'

Hij stak een hand uit. 'Hallo. Ik ben Blake. Blake Goldsmith.'

Ze schudde zijn hand. 'Ik ben Saffron Wells.'

'Wat doet een vrouw zoals jij hier in haar eentje?'

'Een vrouw die zich verveelt, bedoel je?'

Blake trok zijn wenkbrauwen op. 'Nee. Ik heb het over een heel mooie vrouw.'

Saffron glimlachte lief. 'Ik had een goede vriendin beloofd dat ik hierheen zou gaan, maar eigenlijk is zo'n kunstveiling niets voor mij.' Ze haalde haar schouders op. 'Mijn vriendin is kunstenaars. Een van haar werkstukken wordt hier vanavond geveild, dus moest ik de uitnodiging wel aannemen. Verder ga ik niet vaak uit en ik vond dat ik dat maar weer eens een keer moest doen.'

Ze voelde zich hier misschien niet echt op haar gemak, maar toch leek ze prima bij dit gezelschap te passen. Ze had een kort blauw satijnen strapless jurkje aan en haar benen waren zonder meer schitterend.

'Wat doe je voor werk?' vroeg Blake nieuwsgierig.

'Op dit moment werk ik niet echt. Ik serveer koffie in een café en...'. Ze maakte haar zin niet af en haar glimlach verdween.

Blake wenste dat hij die vraag niet had gesteld, want daardoor voelde ze zich duidelijk ongemakkelijk. 'Ik ben dol op koffie. De barista in mijn buurtcafé is als persoon bij mij favoriet.'

'Wat doe jij hier?' vroeg ze nieuwsgierig.

'Ik ben hier namens mijn familie. Niemand anders had zin om hierheen te gaan, dus moest ik de honneurs wel waarnemen.'

'Arme jij.'

'Hm.' Blake had er een hekel aan over zichzelf te praten en hij vond het prettig dat deze beeldschone vrouw niet leek te weten

wie hij was. Als hij in een sensatieblad nog een artikel onder ogen kreeg over zijn status als zeer verkieslijke vrijgezel, zou hij door het lint gaan. Verder zetten de leugens die werden verkondigd over de dood van zijn vader hem ertoe te drinken. Dus was dit gesprek met een vrouw die niets met dat alles te maken had op zijn minst verfrissend!

Een ober liep langs en Blake wenkte hem. Glimlachend zette hij zijn lege whiskyglas op het dienblad, pakte een glas champagne, gaf dat aan Saffron, negeerde de protesterende uitdrukking op haar gezicht, zette haar oude glas op het dienblad en nam zelf ook champagne.

‘Ik was volmaakt tevreden met dat eerste glas,’ zei ze protesterend.

‘Volgens mij is niets erger dan warme champagne. Heb je soms behoefte aan een beetje frisse lucht?’

‘Ja, eigenlijk wel. Elk excuus om even hieraan te kunnen ontsnappen is wat mij betreft prima,’ zei ze met een kleine glimlach.

Blake grinnikte, drukte een hand tegen haar onderrug en nam haar mee naar de enige uitgang die hij kon ontdekken. Aan die deur grensde een groot balkon waar waarschijnlijk veel mensen stonden te roken, maar dat deed er niet toe.

‘Dames en heren, mag ik even uw aandacht?’ riep iemand door een microfoon.

Blake draaide zich om en kreunde. ‘Zullen we het op een rennen zetten?’ vroeg hij fluisterend aan Saffron, met zijn mond zo dicht bij haar oor dat hij de geur van haar haren kon opsnuiven.

‘Nee. Volgens mij moeten we hier nu blijven, hoe graag ik me ook uit de voeten zou willen maken,’ fluisterde ze terug.

Blake haalde berustend zijn schouders op. Hij zou er geen bezwaar tegen hebben gehad weg te gaan en telefonisch een bod uit

te brengen, maar hij was niet van plan deze interessante vrouw nu alweer alleen te laten. Haar donkerrode haren waren heel opvallend en in een ruimte vol slanke vrouwen leek ze nog slanker, zij het niet op een onaantrekkelijke manier. Haar houding was perfect en haar benen waren lang maar gespierd. Alles aan haar intrigeerde hem!

‘Ik dank u allen hartelijk voor uw komst naar deze veiling, die het doel heeft zoveel mogelijk geld bijeen te brengen voor arme kinderen in de stad New York,’ zei de gastheer.

Blake was lang en kon achter in de zaal zien wat er gebeurde, maar voor Saffron, die bijna een kop kleiner was dan hij, ging dat niet op.

‘Het geld dat deze avond oplevert zal worden gebruikt om kinderen die jonger zijn dan twaalf jaar te helpen de wintermaanden door te komen. Ze krijgen onder andere een warme jas, schoenen, een muts, een pyjama en allerlei andere dingen die velen van ons als iets vanzelfsprekends beschouwen.’

Blake keek naar Saffron. Ze bracht haar glas naar haar mond en nam een slokje. Hij deed dat ook, hoewel hij gewoonlijk niet voor champagne koos.

‘Dat is het werkstuk van mijn vriendin,’ zei Saffron, en ze keek hem even aan. ‘Ze heeft er bijna een jaar aan gewerkt en het is een onderdeel van haar nieuwe collectie.’

Blake viste de brochure uit zijn binnenzak en keek naar de foto van het eerste schilderij dat zou worden geveild. Hij was niet bijzonder in kunst geïnteresseerd, maar wat hij zag stond hem aan. De wervelende kleuren oogden interessant en in de biografie stond dat deze kunstenares nog weleens snel naam zou kunnen maken. Dus moest hij dit doek maar zien te kopen, concludeerde hij.

‘We starten de bieding op vijfhonderd dollar,’ zei de veilingmeester.

Het bieden ging heel snel. Blake verkreeg het doek voor iets meer dan tienduizend pond, en te zien aan de gezichtsuitdrukking van Saffron had ze geen idee dat hij de prijs bewust had opgedreven. Hij kocht dit doek namens het welvarende familiebedrijf, dus stelde dat bedrag voor hem niet veel voor, maar voor een beginnende kunstenares die naam wilde maken, moest dit heel opwindend zijn!

‘O, wat zal ze dit prachtig vinden,’ zei Saffron met een stralende blik in haar ogen. ‘Alle andere kunstenaars van wie hier werk wordt geveild zijn al heel bekend en... Waarom glimlach jij op die manier?’

‘Ik hoop dat zij op een dag ook heel beroemd zal worden, want in dat geval zal er een fatsoenlijke investering aan een van de muren van mijn kantoor hangen en zal ik een mooi verhaal over het verkrijgen ervan kunnen vertellen.’

Saffron hief haar glas en tikte ermee tegen dat van hem. ‘Je bent gek.’

‘Nee. Ik ben gewoon in een genereuze bui.’ Hij had iets goeds gedaan en nu kon hij vertrekken. Het volgende kunstwerk werd geveild en hij drukte opnieuw even een hand tegen de onderrug van Saffron. ‘Zien we elkaar buiten op het balkon weer? Ik moet nog een handtekening gaan zetten.’ Hij was van plan geweest twee kunstwerken te kopen, maar nu had hij besloten het er bij één te laten en daar gewoon een forse donatie aan toe te voegen.

Saffron knikte. ‘Prima.’

‘Je hebt me nog niet verteld in welk café jij werkt,’ zei hij, voor het geval ze toch niet op het balkon op hem zou wachten.

Ze glimlachte. ‘Volgens mij heb je gelijk.’

Toen ze daar verder niets aan toevoegde, liep Blake weg. Hij was eraan gewend dat vrouwen zich aan hem opdrongen omdat ze op zijn geld uit waren. Saffron deed dat niet en dat stond hem zo aan dat hij haar beter wilde leren kennen. Als ze op dit moment echt niet wist wie hij was, zou hij zichzelf kunnen zijn en het was lang geleden dat hij daar de kans voor had gehad.

Saffron volgde Blake met haar ogen. Ze was hier met tegenzin naartoe gegaan, omdat ze geen zin had in het maken van praatjes en het niet prettig vond dat mensen haar vragen zouden stellen over haar blessure, maar dat was gelukkig nog niet gebeurd voordat Blake haar aansprak. Ze had geen idee wie hij was. Zou ze hem eigenlijk moeten kennen? Hoe dan ook... Hij had het schilderij van Claire gekocht, dus was hij rijk of werkte hij voor een bedrijf dat hem geld ter beschikking had gesteld. Dat alles maakte haar zonder enige twijfel nieuwsgierig.

Toen ze naar buiten ging, bleken er bijna geen mensen op het balkon te staan. Ze liep door naar de balustrade en keek genietend naar de stad New York, waar ze nooit genoeg van zou krijgen. De levendige sfeer, de twinkkelende lichtjes, het gegeven dat de stad nooit leek te slapen. Iets dergelijks had ze verder nergens ter wereld ervaren en voor het eerst in haar leven had ze het gevoel gekregen thuis te zijn.

‘Onderbreek ik je gepeins?’

Ze draaide zich om en zag Blake op het balkon staan. Hij had zijn nu bijna lege champagneglas nog in zijn hand en zijn vlinderstrikje stond een beetje scheef. Zijn jasje hing open en hij had de bovenste knoopjes van zijn overhemd losgemaakt. Ze vond hem er heel sexy uitzien, en ook veel interessanter dan alle andere mannen die ze deze avond had gezien.

‘Nee. Ik stond gewoon de stad te bewonderen.’

‘Dus je komt hier niet vandaan?’ vroeg hij terwijl hij naast haar ging staan en naar New York keek terwijl zij naar hem keek.

‘Is mijn accent nog altijd zo opvallend?’ Saffron fronste haar wenkbrauwen. Ze woonde nu bijna tien jaar in New York – vanaf haar zestiende jaar – en zelf had ze het idee dat ze meer klonk als een vrouw uit New York dan als een meisje uit een kleine stad in Kentucky.

‘Ik meen het af en toe te horen. Beter kan ik het niet duiden.’ Blake lachte. ‘Kom je uit een kleine stad?’

Saffron schoot ook in de lach. ‘Ja. Uit Maysville in Kentucky. Maar ik ben daar al heel lang niet meer geweest.’ Ze zuchtte. ‘Je vergist je dus niet.’

Blake leunde tegen de balustrade, keek strak naar haar en glimlachte.

Die aandacht van hem had haar uit haar evenwicht moeten brengen, maar dat gebeurde niet. Ze keek hem al even strak aan. Jarenlang had ze zich volledig op haar carrière geconcentreerd en daardoor had ze geen tijd gehad voor vriendjes. Flirten met deze man voelde echter goed aan en verder hoefde ze nergens naartoe en had ze ook niets anders te doen.

‘Wat doet een meisje uit Maysville in New York?’ vroeg hij.

Saffron nam een slokje uit haar glas en vroeg zich af hoeveel ze hem moest vertellen. ‘Dat is een lang verhaal.’

Zijn grijnsje was aanstekelijk en zijn donkere ogen leken erdoor te stralen. Hij was ongelooflijk knap om te zien met zijn donkere haren, nog donkerdere gelaatstrekken en goudkleurige huid die sexy afstak tegen zijn spierwitte overhemd.

‘Ik heb toevallig de hele avond de tijd,’ zei hij met zijn diepe, ietwat raspende stem.

‘Ik zou liever iets meer horen over jou.’ Saffron schraapte haar keel en probeerde uit alle macht te voorkomen dat ze door die donkere ogen van hem volledig werd gehypnotiseerd.

‘Ik vermoed zo dat jij net als ik niet graag over jezelf praat,’ zei Blake grinnikend.

Saffron nam weer een slokje en besepte dat ze veel meer dronk dan normaal. Gewoonlijk was ze te druk aan het trainen om alcohol te kunnen drinken of zich met andere mensen in te kunnen laten. Met uitzondering van de andere dansers zag ze vrijwel niemand en ze moest altijd op haar lijn letten. Deze avond voelde ze zich echter lekker, waarschijnlijk door de champagne en deze charmante man.

‘Zullen we dan afspreken dat we geen persoonlijke vragen stellen?’ zei ze. ‘Ik wil niet over mijn werk of mijn leven praten.’ Als ballerina had haar hele leven uit dansen bestaan, maar elke keer wanneer ze ’s avonds haar been boog, voelde ze een pijscheut en werd ze daardoor herinnerd aan wat er was gebeurd. Ze wist dat ze nog maar weinig tijd had in deze mooie stad en er snel een eind was gekomen aan haar droom.

‘Dat wil ik ook niet,’ zei Blake. ‘Maar heb je zin om ergens naartoe te gaan waar –’

‘Het minder saai is?’

‘Ja.’ Hij dronk zijn glas leeg. ‘Ik heb een gruwelijke hekel aan dit soort evenementen.’

‘Vroeger dacht ik altijd dat het geweldig zou zijn voor dit soort gebeurtenissen te worden uitgenodigd en de elite van deze stad te ontmoeten. Ik besepte echter al snel dat ik het alleen leuk vond me ervoor op te tutten.’

‘Dus je zou liever ergens zijn waar je je kunt amuseren?’ vroeg hij grinnikend.

‘Ik denk dat je het wel zo kunt stellen.’

Saffron stak Blake haar glas toe omdat ze niets meer wilde drinken. Ze wilde altijd graag de touwtjes in handen houden en als ze op stap ging met een man die ze nauwelijks kende, moest ze vooral niet dronken worden. Blake pakte het glas van haar aan en toen hij haar even zijn rug toe draaide om hun glazen weg te zetten, viste zij snel haar mobieltje uit haar tas om Claire een sms te sturen.

Je was succesvol vanavond. Ik ga op stap met de man die jouw schilderij heeft gekocht en als je morgenochtend nog niets van me hebt gehoord...

Grinnikend verzond Saffron de boodschap. Claire zou niet weten wat ze las! Haar vriendin moedigde haar altijd aan het leven niet meer zo serieus te nemen, maar zij liep niet het risico dat ze haar koffers moest pakken en weer naar Maysville moest gaan als ze haar baan niet terugkreeg. Saffron was serieus omdat haar werk dat vereiste en van dat werk had ze vol enthousiasme haar leven gemaakt.

Ze kreeg vrijwel meteen een sms terug.

Veel plezier. Zo nodig zal ik hem opsporen.

‘Zullen we gaan?’ vroeg Blake.

Saffron stopte het mobieltje weer in haar tas. ‘Prima.’

Blake bood haar zijn arm aan en inwendig moest ze lachen omdat deze avond zo absurd leek te worden. Ze was geen vrouw die er een gewoonte van maakte met een onbekende man op stap te gaan, maar de afgelopen maand was niets volgens plan verlopen, dus had ze eigenlijk niets te verliezen!

‘Houd je van dansen?’ vroeg Blake terwijl ze naar de uitgang liepen.

Saffron zag dat veel mensen nieuwsgierig hun kant op keken. Omdat ze te vroeg weggingen, of omdat Blake bekend was?

Ze schudde haar hoofd. Misschien verbeelde ze het zich alleen maar.

Dansen. Ze was haar leven lang dol op dansen geweest en ze zou dolgraag willen dansen als haar been dan niet zo veel pijn deed. ‘Soms.’

‘Ik hoopte eigenlijk dat je zou zeggen dat je niet van dansen hield.’

Saffron schoot in de lach. ‘Laat ik je dan geruststellen door te zeggen dat ik vanavond in elk geval niet wil dansen.’

‘Zullen we dan naar mijn huis gaan?’

Ze keek weifelend, en dat zag hij.

Hij bleef staan en zei: ‘Sorry. Dat klonk anders dan mijn bedoeling was.’

‘Het is niet zo dat ik dat niet wil...’ Eigenlijk wist ze niet wat ze dacht, maar ze was niet van plan met hem het bed in te duiken. Zou hij daarvan opkijken? Ze kon alleen maar hopen dat ze zijn uitnodiging niet verkeerd had geïnterpreteerd.

‘Als we niet willen dansen en ons hier vervelen, zou het misschien leuk zijn bij mij thuis te relaxen onder het genot van een drankje. Maar we kunnen natuurlijk ook naar een rustige bar gaan,’ voegde Blake er snel aan toe.

Saffron keek hem diep in de ogen en zag niets wat haar verontrustte. ‘Waarom zou ik jou moeten vertrouwen?’ vroeg ze.

Hij schraapte zijn keel. ‘Ik ben legerofficier en een van de dingen waar ik goed in ben is mensen veilig houden. Dat is zo ongeveer de enige steekhoudende reden die ik ervoor kan geven.’

‘Dien jij in het leger?’ vroeg ze verbaasd.

‘Ik heb in het leger gediend, en je kunt me echt vertrouwen.’

Saffron wist dat hij niet per se betrouwbaar hoefde te zijn omdat hij een officier was geweest, maar toch maakte ze zich in dat opzicht geen zorgen meer, omdat ze de stellige indruk had dat ze hem op zijn woord kon geloven. Ze maakte zich wel zorgen over de gevoelens die hij bij haar opriep, omdat ze opeens wanhopig graag wilde weten hoe het was om een man te leren kennen en met hem naar huis te gaan. Natuurlijk zou ze niet daadwerkelijk zijn bed met hem delen, maar het idee dat te kunnen doen gaf haar wel een tintelend gevoel vanbinnen.

‘Hoe denk je erover?’ vroeg Blake. ‘Ik ben met de auto gekomen, dus kunnen we naar mijn huis gaan of hier ergens in de buurt een bar opzoeken.’

Saffron haalde haar jas bij de vestiaire op en trok hem aan. Op het balkon had ze het niet echt koud gehad, maar nu was dat veranderd.

‘Jouw huis,’ zei ze. ‘Ik hoop wel dat het daar warm is.’

‘Dat kan ik je beloven,’ zei Blake terwijl hij zijn zwarte sjaal voorzichtig om haar hals draaide en toen weer een hand tegen haar onderrug drukte.

Ze liepen naar een zwarte auto. Hij maakte de achterportieren snel open en hielp haar in te stappen.

‘Blake, vertel me eens hoe een oud-officier op een liefdadigheidsgala kan belanden en ook nog eens een auto met chauffeur tot zijn beschikking heeft?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Goldsmith Air,’ antwoordde Blake terwijl hij ook op de achterbank ging zitten en zijn portier sloot. ‘Een familiebedrijf. Eens wilde ik er zo ver mogelijk bij uit de buurt blijven, maar op de een of andere manier werk ik er nu toch.’

‘Sorry. Ik weet dat we hadden afgesproken niet over ons werk te praten.’

Even later waren ze aangekomen bij een aantrekkelijk bakstenen gebouw dat er oud uitzag en kennelijk perfect werd onderhouden. Binnen zag Saffron op de begane grond een heel modern ogend café dat was gesloten maar waar wel nog licht brandde, en ze nam aan dat hij daarboven woonde.

‘Ga je hier altijd koffie drinken?’ vroeg ze.

‘Als ik wakker word kan ik hun koffie al ruiken en om acht uur heb ik gewoonlijk al mijn tweede kop besteld.’

‘Komen ze die bij jou afleveren?’

‘Ja,’ zei hij, en hij keek een beetje schuldig. ‘Dat is een van de voordelen die ik als huisbaas heb.’

Ze liet niet merken dat die opmerking haar verbaasde. Hij was beslist geen doorsnee-veteraan! Ze stapte uit. Blake gaf zijn chauffeur een teken dat hij kon vertrekken, nam haar mee naar de deur en toetste een code in. Ze liepen naar binnen en de deur ging automatisch achter hen dicht. Opnieuw drukte hij een code in om de lift in werking te stellen, en even later waren ze op de eerste verdieping gearriveerd.

‘Wauw!’ zei Saffron terwijl ze een van de fraaiste appartementen in liep die ze ooit had gezien. De houten vloeren glansden en een prachtige industrieel ogende keuken van roestvrij staal trok meteen haar aandacht.

‘Woon jij hier echt?’ vroeg ze, en haar mond viel bijna open van verbazing.

Blake haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Voorlopig, in elk geval.’

Hij deed de deur achter hen dicht, hielp haar uit haar jas en legde die over de rugleuning van een immense L-vormige bank.

Saffron draaide zich om om iets aan hem te vragen en botste bijna tegen hem op. Meteen sloeg hij zijn armen om haar heen om te voorkomen dat ze viel. Ze keek hem aan en de blik in zijn ogen leek haar te hypnotiseren.

Blake was knap om te zien, sterk en intrigerend. Dat wekte haar belangstelling op, maar deed haar er tegelijkertijd ook naar verlangen zo snel mogelijk een andere kant op te rennen.

‘Is alles in orde met jou?’ vroeg hij.

Zijn diepe stem bezorgde haar rillingen over haar rug.

‘Ja,’ zei ze.

Net toen ze verwachtte dat hij haar weer zou loslaten boog hij zijn hoofd gevaarlijk dicht naar dat van haar toe. Ze leek geen adem meer te kunnen halen en haar hart sloeg op hol. Waar was ze mee bezig? Wat deed ze in vredesnaam in dit appartement en in de armen van deze man?

‘Mag ik je kussen?’ vroeg hij fluisterend.

Ze knikte, ook al wist ze dat ze dat niet zou moeten toelaten.

Blake kuste haar zacht. Ze sloeg haar armen om zijn hals, terwijl hij de kus verdiepte en zijn handen strelend over haar rug liet glijden.

‘Nu moet ik maar eens iets te drinken gaan inschenken,’ zei hij even later schor.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ zei ze, maar ze drukte zich nog iets dichter tegen hem aan.

Ze was nog nooit in het huis geweest van een man die ze niet kende en op dit moment verlangde ze intens naar Blake.

Hij tilde haar kreunend op en liep naar de dichtstbijzijnde bank. Daar vlijde hij haar op neer en trok snel zijn das los. Even later lag hij boven op haar en kuste haar opnieuw.

Zij kustte hem terug.

Ze wist dat dit niet goed was, maar deze avond zou ze ondeugend zijn. Als dit een van haar laatste weekends in New York was, zou ze eruit halen wat erin zat. Haar carrière was misschien ten einde, maar dat betekende niet dat voor haar leven hetzelfde moest gelden.